

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **T. M.**, zastoupen JUDr. Martinem Zbořilem, advokátem se sídlem Dukelská třída 15/16, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 6. 4. 2022, č. j. 52 A 71/2021-78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Dne 29. 12. 2020 vydal Městský úřad Chrudim příkaz č. j. CR 073413/2020 ODP/Če (dále též „příkaz“), kterým shledal žalobce vinným ze spáchání přestupků proti zákonu č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (řízení vozidla Mercedes Vito v nevyhovujícím technickém stavu a bez řádně připevněných tabulek registrační značky), za což žalobci uložil pokutu ve výši 5 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Přestupky byly zjištěny v rámci silniční kontroly prováděné příslušníky Policie ČR dne 14. 10. 2020. Proti příkazu nebyl podán odpor; příkaz nabyl právní moci dne 23. 1. 2021. Žalobce podal dne 19. 7. 2021 k Městskému úřadu Chrudim žádost o určení neplatnosti doručení příkazu, resp. žádost o prominutí úkonu – navrácení v předešlý stav dle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Městský úřad Chrudim usnesením ze dne 11. 8. 2021, č. j. CR 045571/2021 ODP/Če, žádostem nevyhověl. Toto usnesení napadl žalobce odvoláním. Rozhodnutím ze dne 5. 10. 2021, č. j. 74730/2021/ODSH/8, žalovaný odvolání zamítl a potvrdil označené usnesení.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou. Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále též „krajský soud“) žalobu zamítl. Krajský soud vyslovil souhlas se správními orgány, že nebyly splněny podmínky pro vyhovění předmětným žádostem o určení neplatnosti doručení příkazu, resp. o prominutí úkonu. Městský úřad Chrudim postupoval správně, pokud příkaz doručoval na adresu trvalého pobytu žalobce (XA, dále též „adresa trvalého pobytu“), a nikoliv na v žalobě tvrzenou doručovací adresu (XB, dále též „doručovací adresa“). V řízení nebylo prokázáno, že by žalobce sdělil zasahujícím policistům, resp. správním orgánům doručovací adresu. Příkaz tak byl správně doručován na adresu trvalého pobytu žalobce, kde si jej však žalobce nepřevzal, a došlo proto k fikci doručení. Pokud se chtěl žalobce vyhnout negativním účinkům fikce doručení (za situace, kdy se nezdržuje na adrese trvalého pobytu), měl řadu možností, jak to učinit (mohl si zřídit datovou schránku, sdělit do evidenčního systému svou doručovací adresu atp.). Žádnou z těchto možností však nevyužil. Krajský soud dodal, že s ohledem na obsah spisu neshledal důvod k provedení důkazů předloženými čestnými prohlášeními (žalobce a dalších osob – I. H. a Z. K.), kterými hodlal žalobce prokázat, že doručovací adresu sdělil policistům při silniční kontrole dne 14. 10. 2020. Podle soudu se jedná o listiny účelově vyhotovené. Krajský soud neshledal důvodnými ani další žalobní námitky, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností ze dne 12. 5. 2022 (doplněnou podáním ze dne 19. 7. 2022) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel setrvává na názoru, že policistům při silniční kontrole dne 14. 10. 2020 sdělil doručovací adresu (XB). To dosvědčují i předložená čestná prohlášení (I. H., Z. K., Z. K. a syna stěžovatele). Krajský soud neměl uvedená prohlášení považovat za účelová, ale měl označené osoby vyslechnout. Krajskému soudu rovněž vytkl, že používá termín „fikce doručení“. Takový termín správní řád nezná, a proto by se užití takového výrazu měl zdržet i soud. Dále brojil proti postupu zasahujících policistů a proti postupu Městského úřadu Chrudim při vydání příkazu. Podle stěžovatele policisté nepostupovali při silniční kontrole v souladu s právní úpravou. To stejné platí i pro Městský úřad Chrudim při vydání příkazu, resp. pro příslušné úřední osoby. Na závěr kasační stížnosti stěžovatel odkázal na své vyjádření, které zaslal krajskému soudu před ústním jednáním. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, příp. aby zrušil i rozhodnutí správních orgánů.

pokračování

IV.

[4] Žalovaný podal vyjádření ke kasační stížnosti, ve kterém uvedl, že se plně ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Odkázal na své vyjádření k žalobě a na obě napadená správní rozhodnutí. Podle žalovaného proběhlo doručování příkazu v souladu se zákonem.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že jak rozhodnutí správních orgánů, tak i rozsudek krajského soudu odpovídají požadavkům přezkoumatelného správního a soudního rozhodnutí formulovaným v rozsáhlé judikatuře Nejvyššího správního soudu k pojmu nepřezkoumatelnosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS). Podle názoru Nejvyššího správního soudu se krajský soud vypořádal se všemi stěžejními žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. To obdobně platí i pro rozhodnutí správních orgánů. Nejvyšší správní soud dodává, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy je jádro námítky posouzeno, byť není výslovně v odůvodnění rozhodnutí reagováno na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takovými vadami rozsudek krajského soudu netrpí.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím

zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[9] Namítaný kasační důvod tedy zahrnuje tři možné situace. Za prvé může jít o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správního skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správního skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, kterou je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

[10] Žádné takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně a má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání, resp. jemu předcházejícího prvostupňového usnesení. Rozhodnutí správních orgánů nelze považovat ani za nepřezkoumatelná či jinak vadná. Odpovídají konstantní judikatuře správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25). Správní orgány se důkladně zabývaly opodstatněností žádostí stěžovatele, přičemž náležitě vysvětlily, z jakých důvodů jim nemohly vyhovět. Jejich závěry přitom mají plnou oporu ve správním spisu (viz podrobněji dále).

[11] Poslední namítaný důvod – důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. – je pak dán tehdy, pokud soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis (normu), než který na věc dopadá, nebo pokud byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2011, č. j. 6 Ads 126/2011-124).

[12] Nejvyšší správní soud neshledal, že by se krajský soud dopustil nesprávného právního posouzení.

pokračování

[13] Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti usnesení správního orgánu I. stupně, jímž nebylo vyhověno žádosti stěžovatele o určení neplatnosti doručení příkazu, resp. žádosti o prominutí úkonu – navrácení v předešlý stav s poukazem na § 24 odst. 2 a § 41 správního řádu.

[14] Podle § 24 odst. 1 správního řádu platí, že jestliže si adresát uložené písemnosti, písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Podle § 24 odst. 2 správního řádu prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.

[15] Podle § 41 odst. 1 správního řádu se navrácením v předešlý stav rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit. Podle § 41 odst. 2 téhož zákona může o prominutí zmeškání úkonu účastník požádat do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok. Podle § 41 odst. 4 správního řádu správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

[16] Správní orgány se obsáhle zabývaly splněním podmínek dle § 24 odst. 2 a § 41 správního řádu. Mj. uvedly, že podle prvně uvedeného ustanovení lze určit neplatnost doručení v případě, kdy adresát prokáže, že si písemnost ve stanovené lhůtě nemohl vyzvednout: a) pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu a b) bez svého zavinění, přičemž obě tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Podle správních orgánů však stěžovatel mohl a měl vědět (mj. na základě toho, že jej Policie ČR při silniční kontrole informovala o předání věci správnímu orgánu), že mu bude ze strany správního orgánu zasílána úřední korespondence, tedy i předmětný příkaz. K § 41 správního řádu pak správní orgány mj. uvedly, že lze prominout zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. K tomu však nedošlo. Stěžovatel neprokázal závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění (rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 8 As 57/2016 a sp. zn. 7 Azs 13/2015). Za takové důvody nelze považovat tvrzenou existenci jiné doručovací adresy. V registru obyvatel byla vedena pouze adresa trvalého pobytu stěžovatele – XA. Správní spis pak neposkytuje ani oporu pro závěr, že by stěžovatel při silniční kontrole uvedl doručovací adresu. Na základě uvedeného správní orgány dovodily, že nebyly splněny podmínky pro vyhovění předmětným žádostem o určení neplatnosti doručení příkazu, resp. o prominutí úkonu. S tímto závěrem se ztotožnil i krajský soud. Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě kasační stížnosti důvod k přehodnocení uvedeného závěru.

[17] Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje, že účastníkovi řízení mohou být písemnosti doručovány i na doručovací adresu (srov. § 19 odst. 4 a § 20 správního řádu). Je však třeba, aby takovou adresu správnímu orgánu adekvátně sdělil (srov. např. Průcha, P.: *Správní řád s poznámkami a judikaturou. 4. aktual. a doplněné vyd.* Nakladatelství Leges,

Praha 2019, komentář k 19 odst. 4 správního řádu a podpůrně i rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 7. 2010, č. j. 8 As 65/2009-111). Pokud správní orgány o doručovací adrese neví (účastník ji správnímu orgánu nesdělil, resp. není vedena v příslušné evidenci), pak jim nelze vytýkat, že písemnosti doručovaly na adresu trvalého pobytu (§ 20 správního řádu). Stěžovatel sice tvrdil, že takovou adresu sdělil zasahujícím policistům, to však ze správního spisu dovodit nelze. Ve správním spisu je založen vyplněný formulář „Oznámení (předání) přestupku“, ve kterém je popsáno deliktní jednání stěžovatele (dne 14. 10. 2020 řídil vozidlo Mercedes Vito, které bylo v nevyhovujícím technickém stavu a bez registračních značek), přičemž v kolonce „adresa pro doručování“ je uvedeno, že stěžovatel tuto „odmítl uvést“. V kolonce „vyjádření osoby podezřelé ze spáchání přestupku“ je pak uvedeno „řidič odmítl podepsat“. Z uvedeného oznámení tedy nevyplývá, že by stěžovatel požadoval doručovat písemnosti na doručovací adresu. To nevyplývá ani z dalších listin založených ve spisu (oznámení o přestupku sepsané zasahujícími policisty pro správní orgán I. stupně, úřední záznam). Stěžovatel ostatně ani neuváděl, do jaké listiny, resp. jakým způsobem uvedl zasahujícím policistům svou doručovací adresu. Jeho argumentaci v žalobě pak soud podobně jako krajský soud hodnotí jako účelovou. Teprve v řízení o žalobě (nadto až na výzvu soudu k doložení důkazů) stěžovatel začal tvrdit, že zasahujícím policistům uváděl doručovací adresu, což chtěl dokládat čestnými prohlášeními osob, z nichž některé jsou k němu ve vztahu rodinném, resp. blízkém. Lze dodat, že existence doručovací adresy nevyplývala ani z žádné úřední evidence. Za takové situace (a s přihlédnutím k výše shrnutým skutkovým skutečnostem) nelze krajskému soudu vytýkat, že na předložená čestná prohlášení nahlížel jako na účelově vyhotovené listiny, které jsou ve zcela zřejmém rozporu s popisem stavu při silniční kontrole, a proto je nebylo třeba provádět jako důkaz. Takové odůvodnění neprovedení důkazů pro účelovost plně koresponduje požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011-121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015-51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 14. 11. 2002, sp. zn. III. ÚS 285/02, ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1215/11 atp.). Podle názoru Nejvyššího správního soudu přitom z kontextu rozsudku vyplývá, že účelovost čestných prohlášení konstatoval krajský soud *en bloc*. Nejvyšší správní soud dodává i to, že obsah spisu neposkytuje oporu ani pro závěr, že by vůči stěžovateli bylo postupováno tendenčně.

[18] Krajskému soudu nelze vytýkat ani to, že použil pojem „fikce doručení“. Ačkoliv jej správní řád výslovně nepoužívá, je tento pojem v judikatuře běžně používán (viz níže uvedenou judikaturu k § 24 odst. 1 správního řádu, podle kterého jestliže si adresát uložené písemnosti, písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty). Podle názoru Nejvyššího správního soudu mají závěry krajského soudu stran fikce doručení plnou oporu ve spisu. V podrobnostech proto soud odkazuje na rozsudek krajského soudu. Jeho argumentace neporušuje ani východiska judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, podle níž je fikce doručení prostředkem *ultima ratio* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 4 As 3/2008, sp. zn. 4 Ads 15/2010, sp. zn. 6 Azs 3/2010, sp. zn. 2 Azs 10/2010, či nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. III. ÚS 272/13, sp. zn. IV. ÚS 883/15). Nad rámec výše uvedeného a pouze pro úplnost soud dodává, že stěžovatel v řízení neprokázal, že by nebyla splněna některá

pokračování

z podmínek pro nastoupení fikce doručení ve smyslu shora označené judikatury; to nevyplývá ani ze spisu. Na uplatnění fikce doručení nemá vliv to, zda došlo k vhození uložené písemnosti do schránky adresáta. Jak vyplývá z judikatury „*zákonné požadavky pro vznik fikce doručení jsou splněny i v případě, že z některého důvodu k následnému vložení doručované písemnosti do schránky adresáta nedošlo.*“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41). Předpokladem aplikace fikce doručení není ani povinnost telefonicky kontaktovat adresáta, či činit jiné podobné úkony. Stěžovatel pak ani nekonkretizoval, kdy konkrétně měl nahlížet na úřední desku (soud v tomto ohledu zdůrazňuje, že příkaz byl doručován v lednu 2020 a stěžovatel tvrdil, že až do léta 2020 neměl o existenci příkazu žádné povědomí), resp. čím mu mělo být bráněno v přístupu k úřední desce. Pokud tímto důvodem měla být pandemie Covid 19, konstatuje soud, že ta v lednu 2020 v České republice ještě neprobíhala. Jak přitom správně dodal krajský soud, žalobce měl řadu možností, jak se vyhnout fikci doručení (za situace, kdy věděl, že se nebude zdržovat na adrese trvalého pobytu). Mohl například do evidence obyvatel nahlásit adresu pro doručování, mohl si zřídit dosílací adresu u České pošty nebo si mohl zřídit datovou schránku.

[19] K tvrzením, která stěžovatel neuplatnil ve lhůtě pro podání žaloby, pak soud konstatuje, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. pak brání tomu, aby se poté, co byl vydán přezkoumávaný akt, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49, ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2018, č. j. 8 Azs 259/2017-67). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89). Z procesní opatrnosti soud dodává, že žádná z uvedených námitek by nebyla sto vyvolat zrušení rozsudku krajského soudu, resp. správních rozhodnutí. V tomto ohledu soud konstatuje, že většina vznesených námitek neměla relevanci k předmětu daného řízení, kterým bylo posoudit, zda byly splněny podmínky pro vyhovění předmětným žádostem. Účelem daného řízení nebylo zkoumat zákonnost postupu zasahujících policistů, postupu Městského úřadu Chrudim, resp. jaký byl skutečný technický stav vozidla, jaké byly důvody upadnutí registračních značek, jaký byl výsledek řízení vedeného s neterí stěžovatele atp. Jak tedy správně dovodil krajský soud, námitky stěžovatele o chybném postupu příslušníků Policie ČR při silniční kontrole, o technickém stavu vozidla atp., nejsou pro dané řízení podstatné. Krajský soud nepochybil ani při svých navazujících závěrech. Jeho postup má oporu v právní úpravě a navazující judikatuře. To plně platí i pro závěr o celkové účelovosti jednání stěžovatele. Tento závěr soud učinil při zohlednění všech okolností věci, jak mu to ukládá judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99, ze dne 18. 1. 2018, č. j. 7 As 331/2017-20, ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007-93, ze dne 9. 12. 2004, č. j. 2 As 28/2004-31 atp.). Pokud pak stěžovatel v kasační stížnosti v podrobnostech

odkazoval na svá dřívější podání ve věci, konstatuje soud, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Obecný odkaz na argumentaci v předchozím podání nesplňuje zákonné požadavky na kasační stížnost. Je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který svou kasační stížnost opírá, a to po stránce právní i skutkové. Povinností soudu není za stěžovatele dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl v dřívějších řízeních či podáních. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost stěžovatele při formulaci námitek. Taková úloha mu však nepřísluší (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58 atp.).

[20] Ani na základě žádné další stížní argumentace neshledal Nejvyšší správní soud důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud neshledal v řízení před krajským soudem ani žádné vady, které by vyvolávaly nutnost zrušení rozsudku *ex offio* (srov. např. § 109 s. ř. s.).

[21] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu